

Məhəmməd TURAN

Yeyər ömrü qız ahı...

Həyatı əllərində
sönmüş çıraq kimi idi...
Seçəmmirdi insanı-
Yaxın , qıraq kimi idi?...

üzü xəzan yarpağı,
Əlləri qabar idi...
O keçdiyi küçələr,
İndi dardan, dar idi...

necə qəribsemişdi,
Dost tanışdan aralı...
Meyli hara ilişsə,
Ehh, olardı oralı...

Neçə-neçə ürəkdən
Süzdürdü o sazağı.
Ona demişdim vallah,
"Yeyər ömrü qız ahı!"

Qalanmamış tonqal...

Boynu bükük qalıb bu boz tonqalın,
Başına fırlanan bir kəsi yoxdu...
Bütün çıl-çırpısı alovdan yalın,
Tonqalın qırmızı çöhrəsi yoxdu...

Neçin yaddan çıxıb görəsən Allah,
Ümidi alışan bu tənha tonqal?
Ehh külü sovrulub öz ürəyinə
Danışmır...ağlıyır...lap sakitcə..lal...

Hanı bu tonqalı quran yiyəsi?
Bayram nəşəsindən qaçaqmı yoxsa?
Vallah bağışlamaz QURAN YİYƏSİ,
İnsan bu bayramı kinində boğsa...

Bəlkə də ürəyi yandı tonqalın
İldırım səsiydi amanı ünü!
Elə bu tonqalın göz yaşlarıymış-
Buluddan töküldü bu bayram günü

Dünən gözümdə qalıb...

Sabaha yox gümanım
Dünən gözümdə qalıb...
Dünənlərin gecəsi
Hopub üzümdə qalıb...

Hər gün öz cığırını
Salar üzümdən asta...
Dünya öz ocağını
Qalar sözümdən asta...

dilim nəğmə hörəcək
Əcəl sinə görəcek...
Bir də ruhum görəcek
Özüm sözümdə qalıb...
